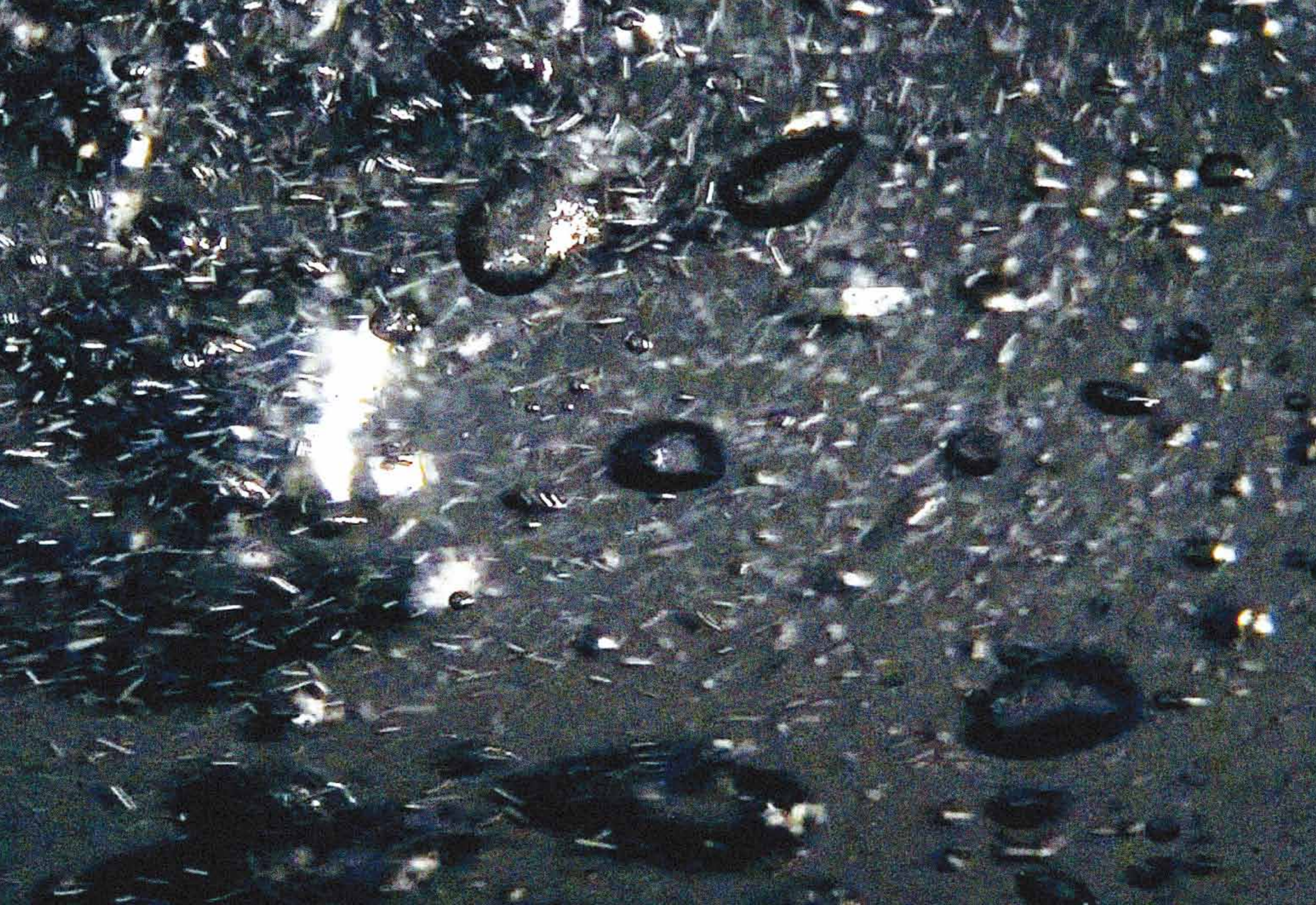

Lee Yanor

COME DANCE WITH ME

לי ינור

COME
DANCE
WITH
ME

לי ינור Come Dance with Me

לי ינור Come Dance with Me

ינואר-מרץ 2012
אוצרת: קציעה עלון

מנהלות הגלריה: ענת בר נוי, ליאור יהל אוהד
אסיסטנטית: אור תמרי
יחסי ציבור: רותי שטרית

עיצוב והפקת הקטלוג: דאדלוס
עריכת טקסט עברית ותרגום לאנגלית: עינת עדי
הדפסה: דפוס אלי מאיר
לוחות: שקף אור בע"מ

תודה מיוחדת: אבי, לני ומיכאלה בורלא, אורנה דינרי, שרון רשף ארמוני,
ניר וידן, ורדה ויחיאל גילה, טליה גושן וסאשה פרנקלין, אונדין פז, גיא דגן,
עדי חשען, ארז צמח ושי צמח

המידות נתונות בסנטימטרים, רוחב x גובה

על העטיפה: *As Far as I Can See*, 2011
עמ' 2-3, 78-79: *Come Dance with Me*, 2011

© 2012, כל הזכויות שמורות לזימאק בע"מ

Z

Zemack
Contemporary
Art

גלריה זימאק אמנות עכשווית

ה' באייר 68, תל-אביב 62198

טל. 03.6915060

פקס. 03.6914582

info@zcagallery.com

www.zcagallery.com

לי ינור כוריאוגרפית של מהויות

ז'אן-מארק אדולף

על מנת לראות,
יש לעצום את העיניים.
העין מקשיבה.
ככל שהעין מגעת.

אופק המבט נמתח על פני העור.
דימויים נושמים וניתנים למגע נכנסים,
גם אם הם על סף היעלמות.

היעלמות זו של הדימוי מצויה בלב ליבו של מה שתופסת לי ינור, במחול הגופים והנופים, בהתגלות המהויות השברירית, בורימה ובחזרה של מה שמופיע ונעלם ללא הרף, בהפשטה של המבט, בחותם שמטביעה הנשימה.

חינה של תנועת ההתבוננות הזו בכך, שאינה מגלה את עצמה לשם עצמה (לו עשתה זאת, היתה זו "אמנות הרברבנות"), אלא מוחקת את עצמה בליבתו של מה שהיא מאפשרת שיתרחש (מהי אם כן אמנות שמזמינה אותנו להרפות מה"כבר ראינו את זה"?)

הכול חולף עד מאוד, צף בתחום הביניים, חיימת, ללא מראה קבוע אלא להפך, בטשטוש מסוים של ה"הופעה", בהיווצרותן המהוססת של הצורות, כאותן אדוות במים הגורמות לפני השטח לרקוד, כאותם דגים שהכוריאוגרפיה קלת התנועה והאילמת שלהם יוצרת נפח במרחב המים, או כרקדנית המוסיפה נימה אירונית לתנועותיה ולמה שהיא מדמה להראות, בעוד שכל שיש לראותו הוא זרימת המים לאחור, המיית הרוח השקטה בעדה פורח, תקוות הליטוף האצורה בחלל כפי יד ופריחתה המוזיקלית של הילדות על ציפיות הנעורים הגלומות בה.

מאן ריי דיבר על explosante-fixe (התפוצצות מקובעת). על אמנות ההתבוננות של לי ינור ניתן לומר שזוהי "מדיטציה גמישה", יבול סבלני של מה שהמבט מסתיר, מוות העתיד לבוא במקום שבו החי מתפרק, שיהפוך לרקבובית דשן במקום שבו נולדות תנועות הביניים. מקצב הדימוי הזה או נשימתו הם אינראות, אותה מצלמת לי ינור היטב. לשכה אפלה, חדר הדוד.

1. ראייה/תפיסה

2. לשכה אפלה
(קמרה אובסקורה)

קנדינסקי וגוגן, את הזכות להזכיר לנו כי הריקוד והצילום הם אתרי ההתגלות של כתיבה צורנית של חלל-זמן, שכן שניהם 'מזמינים את העולם לדבר במקום את הנפש, בהתרגשם מחופעה של נפש העולם". בזאת ובזאת בלבד הם חווים את היחסים האתיים המחודשים שניתן לחוות ולאתר באופן קיומו של אדם בעולם, ולא באופן שבו האדם רואה את העולם.

זהו הפרדוקס המונח בתשתית החיבור בין צילום ומחול. לשניהם יכולת פרדוקסלית לסכל את צורתם של אובייקטים וגופים ברגעים כמעט טקסיים, שבהם מוליד קסם החלל והזמן צורה המספרת לנו 'על מה היא מביטה' ו'היכן היא רוקדת'!¹

פגשתי את לי ינור לראשונה בפריז, בתחילת שנות התשעים, כשהייתה צלמת מחול, ברוח כוריאוגרפית דומה לעבודתם של קתרין דיוורס (Diverres) וברנרדו מונטה (Montet). עם זאת, במהרה נעשיתי מודע לכך שהתואר "צלמת מחול" היה רחוק מלהיות מדויק, שכן יצירתה, שהתפתחה לצד המחול, טמנה בחובה את זרעיה של התפתחות כוריאוגרפית. מעולם לא ראיתי את ינור רוקדת – הדימויים שלה מדברים בשבילה. כך בסרט מזרח-מערב שיצרה ביפו עם ברנרדו מונטה, או בעבודה שיצרה בין הריסות פומפיי עם פאקו דסינה (Dècina). הדבר ניכר גם בהצבה שהציגה ב-1994 במסגרת SKITE, לסיבון, בתנועה הסוחפת של הפנים והידיים שהודפסו על גבי בדים צילומיים ענקיים שהוצגו בחוץ, על חזית הבניין של מרכז התרבות ג'לם. כך גם בסרטה קפה עם פינה, סרט "דוקומנטרי" מהיפים ביותר שנעשו על פינה באוש, שבו הסכימה הכוריאוגרפית להותיר לחלוטין בידיה של ינור את העדות על ריקודה שלה, דבר שכמעט לא עשתה בעבר (פרט לסרט המתעד אותה רוקדת בקפה מילר).

כשנפרדנו, נפרדו דרכינו. מאז שקבעה את מושבה בתל-אביב, לא שמעתי דבר על ינור עד שהתבקשתי, בעקבות קריאה מחודשת של טקסט ישן שלי, לכתוב שוב על עבודתה עבור תערוכתה בתיאטרון היהודי של שטוקהולם, חשם הגיעו אלי הדיהן של שתי עבודות לא מוכרות לי. שני מיצבים: האחד, **Small Songs**, פחות או יותר "מוזיקלי"; האחר, **Cloud 9**, נוטה לכיוון של "נוף". כך גיליתי כי לי ינור התרחקה מהסובייקט (מופע ראווה, דיוקן של כוריאוגרפיה או של רקדנים) והחלה ליצור כוריאוגרפיות משלה.

בסרטו הקצר **La Ricotta** נתן פייר-פאולו פווליני לאורסון וולס לשחק תפקיד. עיתונאי שהגיע לראיון עם המאסטרו בעת הצילומים שאל אותו משהסתיימו: "מה אתה חושב על פליני?" אורסון וולס חיך וענה בפשטות: "הוא רוקד... הוא רוקד". גם על לי ינור הייתי אומר: היא רוקדת... היא רוקדת!

בסופו של דבר, הכול הוא שירה.
 "ואני הוגה במסעות באופן מטושטש" (פרננדו פסואה, "אודת ים")²
 "מבט בודד לעולם איננו מספיק כדי פשוט להתבונן" (רוברטו חוארוז, "שירה אנכית").

5. ללא כותרת

צילום: סירי איסגרן, 2009-2010

הפרגמנט יוצר חיבור. אין כל אפשרות לשחזור המציאות כשלם (ושחזור החלום אפשרי עוד פחות). איננו יודעים עוד כיצד לספר סיפורים, ובעולם שבו אנו חיים גם ההיסטוריה אינה מסוגלת לספרם. מסורות עתיקות המציאו לעצמן קוסמוגוניות, אך התייתמו מהמיתוסים המכוננים שלהן.

ה"כפר הגלובלי" של הגלובליזציה העכשווית, שמערב הכול ללא הבחנה במכונת ההרס שלו (חוויות אנושיות ותמציות צמחים, שפות וגופים, שכולם כפופים לאותם מונחי רווחיות), הוא ניגודו של "עולם הכללי" של הגלובליזציה שיש להמציא, שקושרת בין ה"אחד" ל"ריבוי", ובין תחושת שייכות לעולם לבין מובחנותם של קשרים אינטימיים.

דבר-מה גדול וחזק מכל אחד מאיתנו: היקום נוכח בפיסת הנוף הזעירה ביותר. כאן טמון התואם שקושר אותנו זה לזה, על מראיות העין שלנו וההבדלים בינינו, ואז משתבר ומאביק פרח אחר פרח במחוות הקיום הדקות ביותר. הפצה זו מהותית לחיים עצמם ומתקיימת בכל אחת מן המהויות היחידאיות המולידות את דרכן, זמנית, לעבר האינסוף.

תחושת הפרגמנטריות העזה שינור מפתחת בסרטים שהיא מצלמת (prises de vue – ביטוי בלתי מדויק, שמעביר באופן קלוש בלבד את מה שאמנם מתרחש באקט ההתבוננות והקליטה) מתרחבת בחלל המיצב, שבו מבטו של הצופה מתבקש להקיף מסכים מרובים. ההקרנה פרגמנטרית, ומתוך פרגמנטריות זו עצמה, באמצעות שירתם הבורזמנית של הדימויים, ינור מפעילה-מחדש אחדות ריקודית.

באמצעות קומפוזיציה כוריאוגרפית של חמש, ינור מייצרת חלל שבו המהויות הללו יכולות להתקיים; כלומר, היא כוריאוגרפית של מהויות.

אותיר לאחרים – אנשים בעלי גישה תיאורטית מזו שלי – לאפיין את אמנותה של לי ינור. בינתיים, די להביא כאן קטע מתוך ספר שפרסם לאחרונה מישל דבה (Debat), המציג דיאלקטיקה חדשה בין צילום, ריקוד וכוריאוגרפיה:

"הזמן והחומר לעולם אינם ישויות, ובמובן זה על הפרקטיקות העוסקות בהם לעבוד עם מה שמחיידידות-האירוע נמוג אל רגעי-ההופעה. על מנת שיתרחש מעבר זה מזמן לחומר, עליו לעבור תחילה דרך התווך, המרווח, הפרגמנט והחלוקה לקטעים, לשבור את נקודת המבט, להכפיל רצפי-צילום, להרוס את הליניאריות, לחבר את הקצוות, אפילו לפעול על פירוק הגוף, השחתת צורתו, עד שחוסר הצורה שיווצר יפתח את הדלת לא לשיח אלא לדימוי פועם. שכן, עבור המחול, ולא פחות מכך עבור הצילום, השאלה היא כיצד ליצור את הסינגולרי באמצעות מה שנעלם, תוך התייחסות להיעלמות כנקודת מוצא אוניברסלית, או ליתר דיוק, כיצד להשתמש בפרגמנטרי על מנת לספר את מה שאינו ניתן לתיאור. ניתן אם כך לפרנץ מארק (Marc), הצייר האקספרסיוניסטי הגרמני, חברים של

3. תואם / הפצה

4. בתצלום או בסרט, האם זה עדיין ריקוד?

1 ז'אן-מארק אדולף הוא חו"ל כתב העת הצרפתי **Mouvement** הנוסח האנגלי של מאמר זה פורסם לראשונה בקטלוג התערוכה **Small Songs** (שטוקהולם: התיאטרון היהודי, 2010).

1 Michelle Debat, **L'Impossible image: Photographie–Danse–Chorégraphie** (Brussels: Editions La Lettre Volée, 2009)
 2 פרננדו פסואה, "אודת ים", בתוך: **מה עשיתי מן החיים? שירי אלורו דה קמפוש**, תרגום: רמי סערי ופרנסישקו דה קושטה ריש (תל-אביב: הוצאת כרמל, 2006), עמ' 97.

Come Dance with Me, או: על האסתטיקה של ההיעלמות

קציעה עלון

בתערוכה הנוכחית בגלריה זימאק משתברים עולמות התוכן של לי ינור בתצוגה רבגונית, הזורמת בין מדיומים שונים. חלל התערוכה מציע ערבול בין כמה וכמה סוגות אמנותיות, שבכולן ניכרים כתב יד אישי מאוד, קול ייחודי מאוד. אלו הם כתב ידה וקולה של לי ינור – צלמת, במאית, אמנית פלסטית, כוריאוגרפית, יוצרת וידיאו, קולנוענית. ינור פועלת בתוך חומרי גלם תרבותיים מוכרים, אולם מהפכת בהם ומקיימת דיאלוג אינטנסיבי עם המשבצות הז'אנריות השגורות והשחוקות "צילום" ו"וידיאו". בין ומבעד למדיומים השונים בוקעת אסתטיקה תמאטית: האסתטיקה של ההיעלמות (כשם המסה שפרסם פול וירליו ב־1980).

דמות מטושטשת־אור, כמו נמוגה אל האין. מפל האור־צל (קיארוסקורו) הנופל ממנה מחריג אותה אל מציאות אחרת. היא מקרינה פגיעות אינסופית (מריאן, 2011). שתי דמויות נעות בתוך סופה של פתיתי כסף, נטועות בליבו של חלל דמוי חלום, מלחכות את גבולות ההוויה (סטילס מתוך הווידאו **Come Dance with Me**, 2011). זוג לבוש משייט בתוך המלאות החומרית של המים, בגדי היומיום – שאינם חותאמים למים – מתפרקים, מופשלים לאחור, יוצרים שובל צבעוני (סטילס מתוך הווידאו **As Far As I Can See**, 2011). אדם נאבק בשולחן – או מטפורית, בחפצים הדוממים הסובבים אותו, המשתוקקים תדיר להפכו ל"אחד משלהם", עד שבסופו של דבר אמנם יצליחו בכך (**איש ושולחן**, 2011). אור שקוף, מבריק, נשרך מבעד לגדילים, בוקע מתוך סבך של חושך (סטילס מתוך הווידאו **Come Dance with Me**).

ינור מפעילה שלל כרוצדורות צורניות של הנכחה והיעלמות, מצרינה נוכחות אינטנסיבית מול חמקמקות המתפוגגת אט־אט, כאד.

דומה כי היא מבקשת לתעתע בבעתה הטרונסצנדנטית באמצעות היופי, ועבודותיה מחוקמות על הציר הרוחש בין הפנומנולוגיה לטרנסצדנציה, לקראת פנומנולוגיה של האי־נראה. טנא גדוש רכיבים צורניים, המציפים את חלל האוויר. גבר, אישה, גוף, זיכרון, התקרבות, התרחקות. נחשי זיכרונות אבודים זוחלים לאיטם, שבים אלינו ממרחק זמן רב, מזכירים לנו שמעולם לא נעלמו. "פרנצ'סקה", "דומיניק", אנחנו ממלמלים, חשים כי אנו מכירים אותם זה זמן רב, שנים על שנים. הנה הם שבים אלינו, מחשיים, בשר ודם, קרובים מתמיד.

דימוי רודף־דימוי, תמונות מהפנטות לופתות אותנו, מאריכות בנו את המבט המשתוקק לעוד ועוד. תנועה מחליקה לאורך קמרון היד, זוג רוחף באוויר, לפני ואחרי הניתור. מבט פוגש אקראית במבט. מנעד של רגשות מונח לרגליו, מניח יד חמה על ליבנו, הופך אותנו לחלק מהסחרחרת החזותית.

ידעת היופי הצרוף ננקבת באזמל. Come dance with me – ההזמנה שרירה וקיימת, תלויה ועומדת, עד אשר ייענה לה נמענה, עד שניענה לה אנחנו. Come dance with me.

לי ינור

מתגוררת ועובדת בתל־אביב			
1992	Parade Souvage pour Arthur Rimbaud , לה וילט, פריז	1992	תערוכות יחיד נבחרות
1993	Longings , גלריה לימבוס, תל־אביב	1993	
1994	Images de Danse , מרכז פומפידו, פריז The Ships Sale On , מיצב על קירות תיאטרון הבסטיליה, פריז קרוסלה , בית האמנים, ירושלים	1994	
1997	Five Passages in the Shadow , תערוכה ותפאורה לכוריאוגרפיה של פאקו דצ'ינה, בלאך־מניל, צרפת	1997	
1999	Nanti-Dulou , CCF, בנדונג, אינדונזיה	1999	
2000	עבודות, מוזיאון לאמנות ישראלית, רמת גן	2000	
2004	Forget Me Not , גלריה החדר, תל־אביב	2004	
2007	Memory Fields , המוזיאון לאמנות, טיפה, טייוואן	2007	
2008	Cloud 9 , גלריה החדר, תל־אביב	2008	
2010	Small Songs , התיאטרון היהודי, שטוקהולם (ספר־אמן)	2010	
2012	Come Dance with Me , גלריה זימאק אמנות עכשווית, תל־אביב	2012	

1991	Salon International de la Photographie , אוש, צרפת	1991	תערוכות קבוצתיות נבחרות
1994	SKITE , מרכז תרבות בלם, ליסבון 25th Rencontres de la Photographie , ארל, צרפת	1994	
1996	וריאציות על פולחן האביב , הביאנלה לארכיטקטורה, ונציה	1996	
2001	מראה מקום: צילום ישראלי , מוזיאון מאנה־כץ, חיפה Aspirations , גלריה ריף, מועצת האמנויות אוהיו, קולומבוס, אוהיו	2001	
2002	תערוכת זוכי פרס קונסטנטינר, מוזיאון תל־אביב לאמנות	2002	
2003	וידיאו־דאנס, מרכז פומפידו, פריז וידיאו־דאנס, מוזיאון תל־אביב לאמנות	2003	
2005	צלמים ישראלים מצלמים את עצמם מצלמים, הגלריה האוניברסיטאית ע"ש גניה שרייבר, תל־אביב	2005	
2007	הלכי רוח בצילום הישראלי, מוזיאון תל־אביב לאמנות וידיאו־דאנס, מרכז פומפידו, פריז	2007	
2009	Jumping Frames , 798 Space, בייג'ינג	2009	
2011	ונציה ממואר, גלריה זימאק אמנות עכשווית, תל־אביב	2011	

2007	Cloud 9 , הצבת וידיאו בתשעה מסכים, 9 דקות 45 שניות	2007	הצבות וידאו
2009	Small Songs , הצבת וידיאו בשישה מסכים, 8 דקות 30 שניות	2009	
2010	Void , הצבת וידיאו בארבעה מסכים, 7 דקות 5 שניות	2010	
2011	Come Dance with Me , הצבת וידיאו בשלושה מסכים, 4 דקות 31 שניות Slapstick , הצבת וידיאו בשלושה מסכים, 3 דקות 14 שניות As Far as I Can See , הצבת וידיאו בשלושה מסכים, 3 דקות 22 שניות	2011	

1986	מרשל גלייזיר, וידיאו, 20 דקות	1986	סרטים
1995	על קצות האצבעות, וידיאו, 11 דקות (בהשתתפות ז'אן סספורטס)	1995	
1996	לפיס־לזולי, 16 מ"מ, 10 דקות (מחוזה לכריסטיאן פרי')	1996	
1998	דרום־מזרח, סופר־8\וידיאו, 13 דקות (בהשתתפות ברנרדו מונטה)	1998	
2000	חלומה של לני, סופר־8\וידיאו, 9 דקות (בהשתתפות לני בורלא וכריסטינה פורמג'יה) רמי, סופר־8\וידיאו, 3 דקות (בהשתתפות רמי הויברגר)	2000	
2002	התגעגעת, וידיאו, 3 דקות בלופ (בהשתתפות ג'נל פרימן) Sophie's Garden , וידיאו, 3 דקות	2002	
2006	Coffee with Pina , וידיאו, 52 דקות (בהשתתפות פינה באוש)	2006	

רשימת עבודות

תצלומים	וידאו
<p>עמ' 56 במה, 2011 הדפסת למבדה והדפסה על בד שיפון 123x203x5</p>	<p>עמ' 23-20 Slow Blue, 2011 הדפסת למבדה והדפסה על בד שיפון 103x203x5</p>
<p>עמ' 57 פרנציסקה, 2011 הדפסת למבדה והדפסה על בד שיפון 123x203x5</p>	<p>עמ' 29-28, 26 As Far as I Can See, 2011 סטילס מתוך וידיאו הדפסת למבדה והדפסה על בד שיפון 70x50x5</p>
<p>עמ' 59-58 דומיניק, 2011 דיפטיכון, הדפסת למבדה והדפסה על בד שיפון 123x223x5, 123x80x5</p>	<p>עמ' 33-32 Running, Ein Trauerspiel, 2011 הדפסת למבדה 100x150</p>
<p>עמ' 60 מיצה-פיגה, 2011 הדפסת למבדה 25x40</p>	<p>עמ' 37-35 איש ושלחן, 2011 הדפסת למבדה 80x120</p>
<p>עמ' 61 Light, 2011 הדפסת למבדה 25x40</p>	<p>עמ' 39 מריאן, 2011 הדפסת למבדה והדפסה על בד שיפון 103x153x5</p>
<p>עמ' 67-64 Small Songs, 2011 סטילס מתוך וידיאו הדפסת למבדה והדפסה על בד שיפון 40x33x5</p>	<p>עמ' 47-46, 43 Come Dance with Me, 2011 סטילס מתוך וידיאו הדפסת למבדה והדפסה על בד שיפון 70x50x5</p>
<p>עמ' 68 Super-8 Kontakthof, 2011 הדפסת למבדה והדפסה על בד שיפון 123x183x5</p>	<p>עמ' 31-30, 27, 25-24, 19, 17-14 As Far as I Can See, 2011 הצבת וידיאו בשלושה מסכים, 3 דקות שניות בהשתתפות: טליה פז, יחזקאל לזרוב, מיכאל גטמן, לני ומיכאלה בורלא, יהלי לזרוב עריכה: מריאנה בוסירה צילום: איתן ויתקון עיצוב פסקול: קובי אייזמן גריידינג: יואב רז יעוץ טכני: גיא קורן</p>
	<p>עמ' 18, 63-62, 45-44, 42-40 Come Dance with Me, 2011 הצבת וידיאו בשלושה מסכים, 4 דקות 3 שניות בהשתתפות: טליה פז, יחזקאל לזרוב, מיכאל גטמן, לני ומיכאלה בורלא עריכה: מריאנה בוסירה עיצוב פסקול: קובי אייזמן גריידינג: יואב רז יעוץ טכני: גיא קורן</p>
	<p>עמ' 55-48 Slapstick, 2011 הצבת וידיאו בשלושה מסכים, 4 דקות 3 שניות בהשתתפות: טליה פז, יחזקאל לזרוב, מיכאל גטמן עריכה: מריאנה בוסירה עיצוב פסקול: קובי אייזמן גריידינג: יואב רז יעוץ טכני: גיא קורן</p>

AS FAR AS I CAN SEE

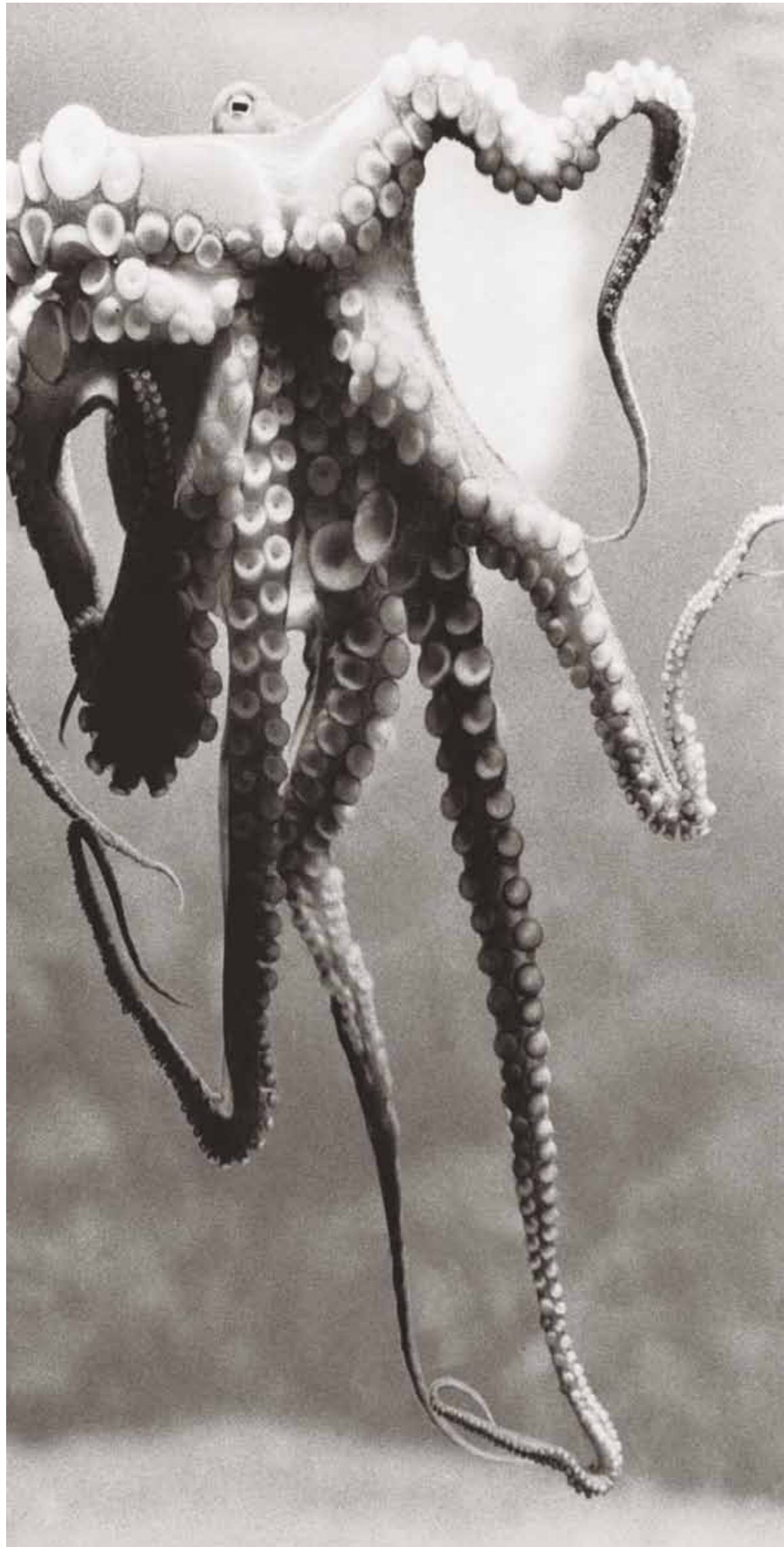

As Far as I Can See, 2011

Come Dance with Me, 2011

איש ושולחן, 2011, Man & Table

איש ושולחן, 2011, Man & Table

COME DANCE WITH ME

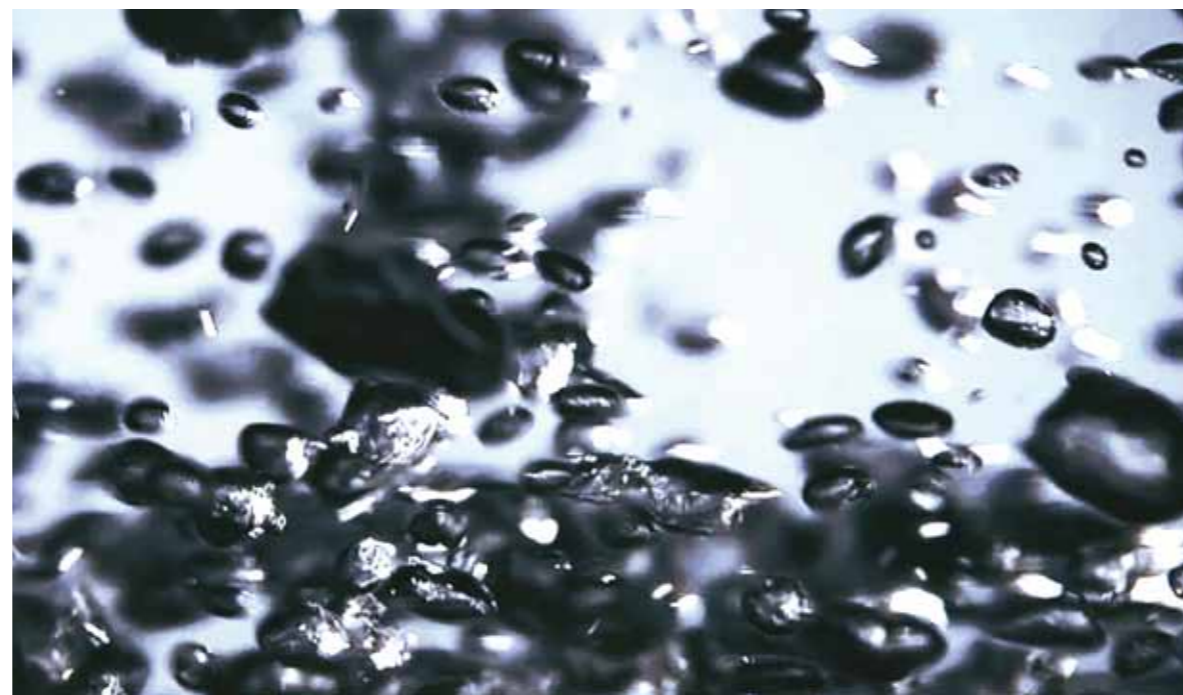

SLAPSTICK

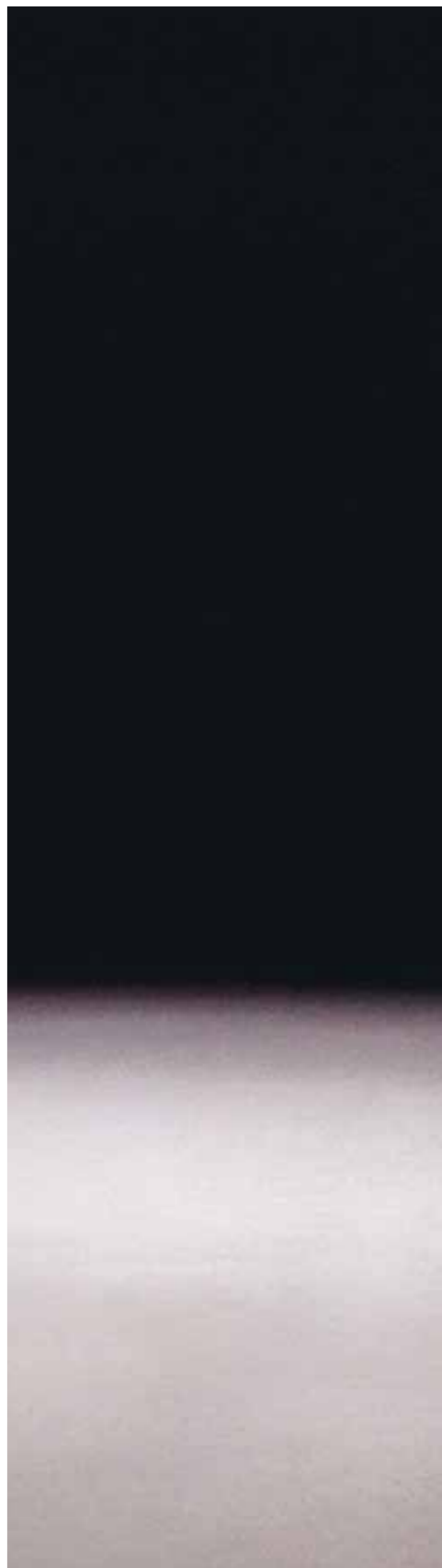

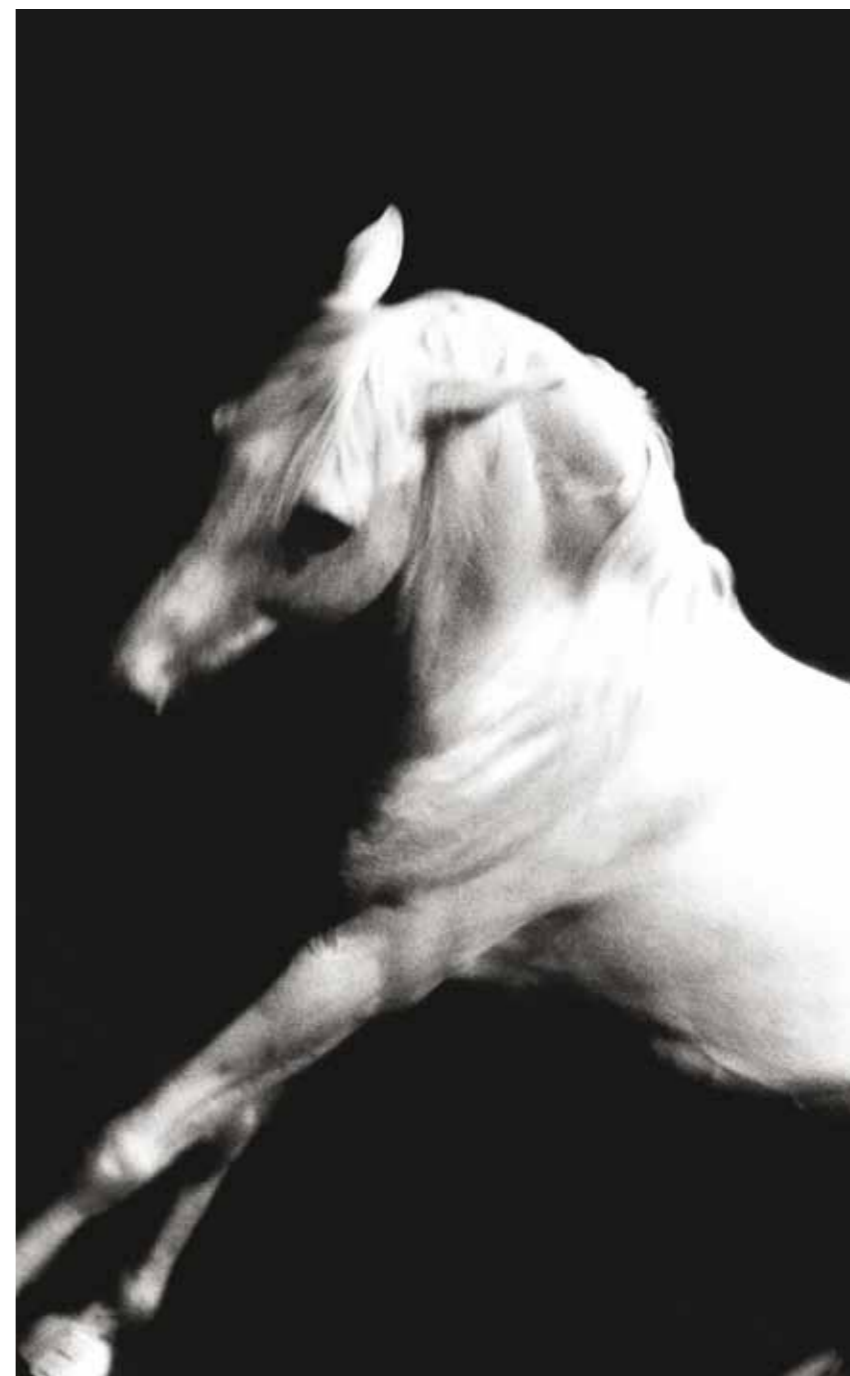

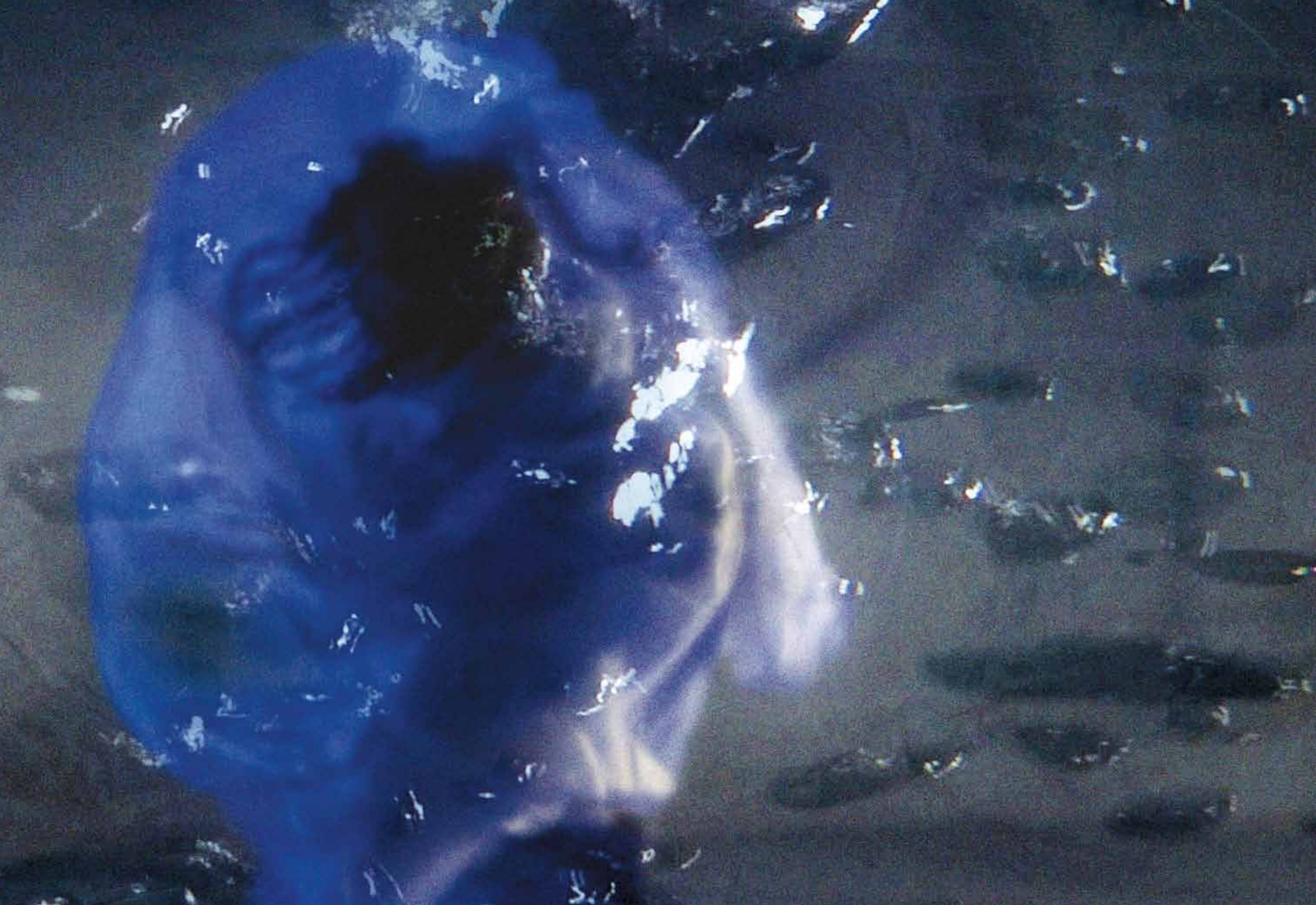
פרנצ'סקה, 2011

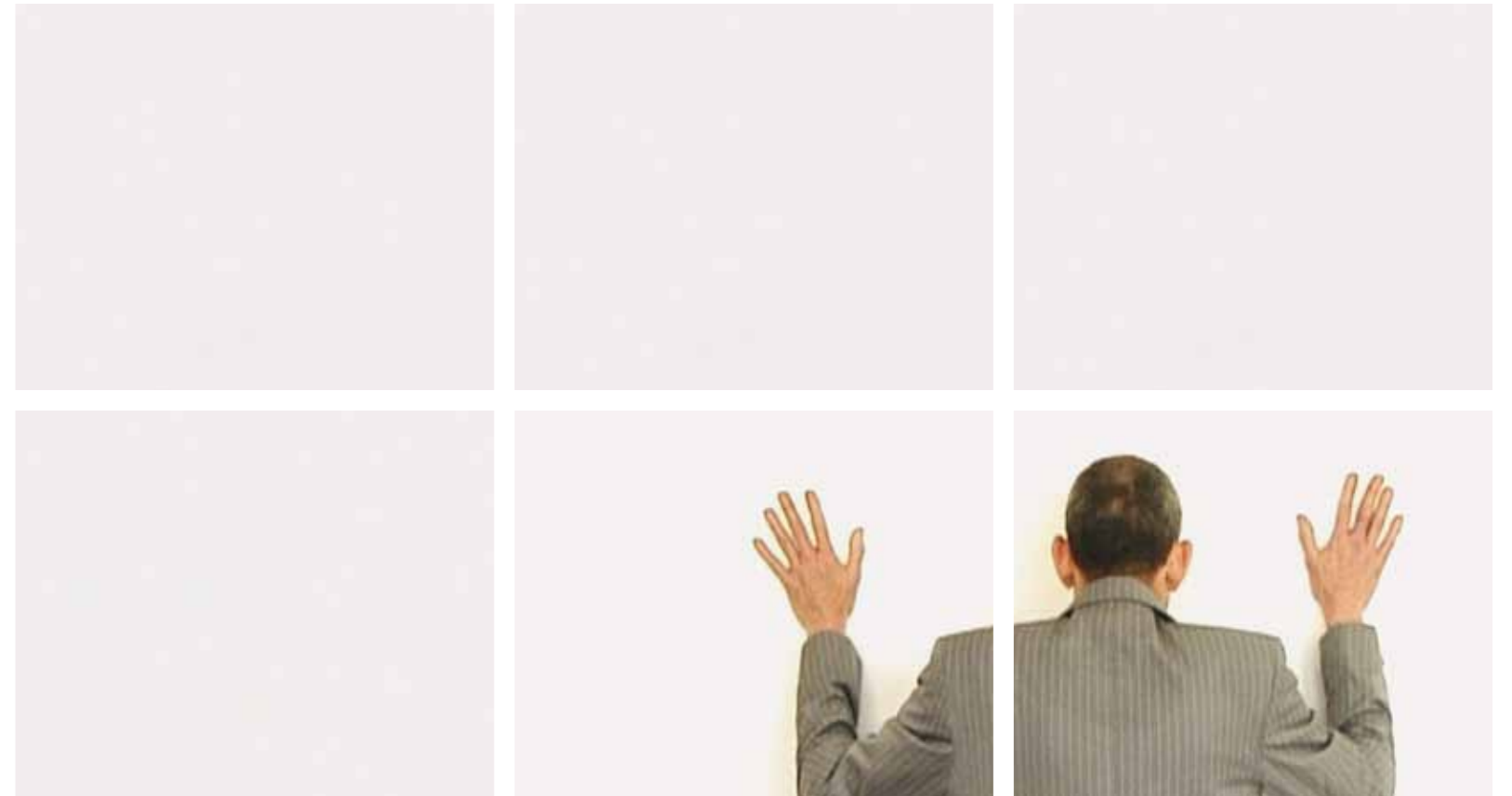

במה, 2011

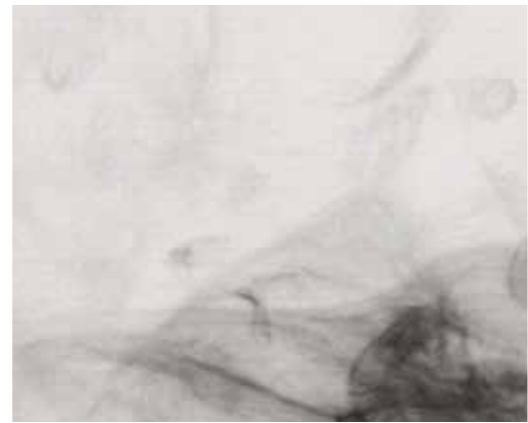

SMALL SONGS

Come Dance with Me, or: The Aesthetics of Disappearance

Ktzia Alon

In Lee Yanor's current exhibition at Zemack Gallery, the contents of her world are refracted in a versatile display, flowing between diverse media. Several artistic genres whirl together in the exhibition space, all marked by the artist's personal, unique handwriting. Lee Yanor – a photographer, director, visual artist, choreographer, videographer, cinematographer – works with familiar cultural materials but twists and turns them, engaging in an intense dialogue with conventional, hackneyed generic classifications such as "photography" or "video." Between and through the various practices, a thematic aesthetics emerges: an aesthetics of disappearance (to quote the title of Paul Virilio's 1980 treatise).

A figure blurred by light seems to fade into the void. The chiaroscuro cascading from it makes it part of another reality. Endless vulnerability emanates from it (**Marianne**, 2011). Two figures move in a silver-flake storm, implanted in a dream-like space, tracing the boundaries of being (video still from **Come Dance with Me**, 2011). A couple floats in the material fullness of water, fully dressed in ordinary clothes – unsuited for water – which fall away from their bodies and are lifted off them, creating a colorful train (video still from **As Far as I Can See**, 2011). A man struggles with a table, or metaphorically, with the objects surrounding him, which keep striving to make him "one of them," until they finally succeed (**Man & Table**, 2011). A bright transparent light trails through the tassels, emitted out of thick darkness (video still from **Come Dance with Me**).

Yanor operates a multitude of formal procedures of making present and of disappearance, giving form to an intensive presence vis-à-vis a slowly evaporating, mist-like elusiveness.

She seems to use beauty to deride transcendental horror, and her works are situated along the teeming line that stretches between phenomenology and transcendence, reaching for a phenomenology of the invisible. A cornucopia of formal elements, inundating the atmosphere. A man, a woman, a body, a memory, drawing near, moving apart. Snakes of lost memories slowly crawl, returning to us from a great distance, reminding us they have never quite disappeared. "Francesca," "Dominique," we mumble, feeling as if we have known them for a very long time, for years and years. There they are, returning to us, quite real, flesh and blood, closer than ever.

One image follows another, hypnotizing images grasp us, stretch our gaze as it longs for more and more. A movement slides along the curve of a hand, a couple floats in the air, before and after the jump. One gaze randomly falls on another. A whole range of emotions is laid at our feet, lays a warm hand on our hearts, makes us part of this visual vertigo.

The knowledge of pure beauty is pierced by a scalpel. Come dance with me – firm and valid, the invitation hangs in the air until its recipient responds, until we respond. Come dance with me.

Lee Yanor

Lives and works in Tel Aviv

Selected Solo Exhibitions

- 1992 **Parade Sauvage pour Arthur Rimbaud**, La Villette, Paris
- 1993 **Longings**, Limbus Gallery, Tel Aviv
- 1994 **Images de Danse**, Centre Georges Pompidou, Paris | **The Ships Sail On**, outdoor installation on the Bastille Theater walls, Paris | **Carousel**, Artists' House, Jerusalem
- 1997 **Five Passages in the Shadow**, exhibition and stage-set for a choreography by Paco Decina, Blan-Mesnil, France
- 1999 **Nanti-Dulou**, CCF, Bandung, Indonesia
- 2000 **Works**, Ramat Gan Museum of Art, Ramat Gan
- 2004 **Forget Me Not**, The Heder Gallery, Tel Aviv
- 2007 **Memory Fields**, Fine Arts Museum, Taipei, Taiwan
- 2008 **Cloud 9**, The Heder Gallery, Tel Aviv
- 2010 **Small Songs**, Jewish Theater, Stockholm (Artist book)
- 2012 **Come Dance with Me**, Zemack Contemporary Art Gallery, Tel Aviv

Selected Group Exhibitions

- 1991 **Salon International de la Photographie**, Auch, France
- 1994 **SKITE**, Belém Cultural Center Lisbon | **25th Rencontres de la Photographie**, Arles, France
- 1996 **Variations on Rites of Spring**, Venice Biennale of Architecture
- 2001 **Aspirations**, Riffe Gallery, Ohio Arts Council, Columbus, Ohio | **Israeli Photography**, Mané Katz Museum, Haifa
- 2002 **Constantiner Award Recipients**, Tel Aviv Museum of Art
- 2003 **Videodance**, Centre Georges Pompidou, Paris | **Videodance**, Tel Aviv Museum of Art
- 2005 **Israeli Photographers Photographing Themselves Photographing**, the Genia Schreiber University Art Gallery, Tel Aviv
- 2007 **Moods and Modes in Israeli Photography**, Tel Aviv Museum of Art
- Videodance**, Centre Georges Pompidou, Paris
- 2009 **Jumping Frames**, 798 Space, Beijing
- 2011 **Venice Memoire**, Zemack Contemporary Art Gallery, Tel Aviv

Video Installations

- 2007 **Cloud 9**, 9-channel video installation, 9 min 45 sec
- 2009 **Small Songs**, 6-channel video installation, 8 min 30 sec
- 2010 **Void**, 4-channel video installation, 7 min 5 sec
- 2011 **Come Dance with Me**, 3-channel video installation, 4 min 31 sec | **Slapstick**, 3-channel video installation, 3 min 14 sec | **As Far as I Can See**, 3-channel video installation, 3 min 22 sec

Films

- 1986 **Marshal Glasier**, video, 20 min
- 1995 **Au Bout Des Doigts**, video, 11 min (with the participation of Jean Sasportes)
- 1996 **Lapis-Lazuli**, 16 mm, 10 min (homage to Christian Ferry)
- 1998 **Sud-Est**, Super-8/video, 13 min (with the participation of Bernardo Montet)
- 2000 **Lenny's Dream**, Super-8/video, 8 min (with the participation of Lenny Bourla and Cristina Formaggia)
- Rami**, Super-8/video, 3 min (with the participation of Rami Heuberger)
- 2002 **Hitgaagati**, video, 3 min loop (with the participation of Jannel Fridman) | **Sophie's Garden**, video, 3 min
- 2006 **Coffee with Pina**, video, 52 min (with the participation of Pina Bausch)

Photos: Siri Isgren, 2009-2010

discourse. For it is as true for dance as it is for photography that it's a question of creating the singular out of the vanishing, taking as their starting point the disappearing, which is also the universal, or, more precisely, to draw on the fragmentary in order to tell the ineffable. Then let us give Franz Marc, a German expressionist painter, a friend of Kandinsky and Gauguin, the privilege of reminding us that dance and photography are the sites of revelation for the formal writing of space-time, for both 'invite the world to speak rather than the soul, moved by the spectacle of the soul of the world.' In this and this alone, they foresee the renewed ethical relationship that is lived and seen in the way one is in the world, not in the way one sees the world.

Such is the underlying paradox that unites photography and dance, in their paradoxical capacity for thwarting objects and bodies in these instants close to the ritual, where the magic of space and time engenders the form which tells us 'where it looks' and 'where it dances.'"¹

3. Unison/Dissemination

The fragment composes. No restitution of the real (and even less so a dream) is possible as a whole. We no longer really know how to tell stories, and live in a world in which History is no more apt at telling them. Very old traditions invented cosmogonies for themselves, and today are orphans of their founding myths.

The *global village* of our current globalization, which blends everything together, indistinctly, in its machine of destruction – human experiences and vegetal essences, languages and bodies, the lot subject to the same profit of growth – is in opposition to the All-World of a globalization that remains to be invented, in the One and the Multiple, between planetary belonging and the separation of intimacies.

Something bigger and stronger than every one of us: the cosmos is present in the tiniest parcel of landscape. Here is the unison that binds us with our seemings and differences, and then diffracts in pollinating flower after flower with the slightest gesture of being. A dissemination consubstantial to life itself, in each one of the singular essences that spawn their course, temporarily, toward the infinite.

The very acute feeling of the fragment that Lee Yanor develops in her *prises de vue* or *shots* (an inaccurate expression that only very feebly translates what is at play in the act of perceiving) then expands into the space of installations, where the spectator's gaze (thus disengaged from its penchant for voyeurism) is summoned to embrace a multitude of screens. The projection is fragmented, and it is from this very fragmentation that Lee Yanor re-activates a dancing unity, in the simultaneous song of the images.

A truly choreographic composition, where Lee Yanor creates the space for these essences to transpire; a choreographer of essences, therefore.

4. Photographing or Filming:

Is This Still Dancing?

I will leave it up to the others – those more theoretical than I – to qualify Lee Yanor's art. Let it suffice, for now, to relate here a passage from a recent book by Michelle Debat that outlines a new dialectics between photography, dance and choreography:

"Time and matter are never entities and in this sense, the practices that deal with them must work with that which from event-instant vanishes into advent-moment. For this passage from time into matter to occur, it has first to go through the interval, the fragment, the segmentation, and break the point of view, multiply the sequences, destroy linearity, stick together the extremes, even act upon the deconstruction of the body, its disfiguration, until the resulting formlessness opens the doors to the pulsating image and no longer to a

5. Untitled

In the end, everything is poetry.

"And I dream of travels on an indeterminate mode" (Fernando Pessoa, *Maritime Ode*).

"No single glance is ever enough just to look" (Roberto Juarroz, *Vertical Poetry*).

Jean-Marc Adolphe is Editor-in-Chief of *Mouvement*

Translated by Unity Woodman

First published in Lee Yanor's exhibition catalogue *Small Songs* (Stockholm: *The Jewish Theater*, 2010).

¹ Michelle Debat, *L'Impossible image: Photographie–Danse–Chorégraphie* (Brussels: Editions La Lettre Volée, 2009)

Lee Yanor Choreographer of Essences

Jean-Marc Adolphe

1. See/Perceive

To see, close your eyes.
The eye listens.
As far as the eye can see.

Stretching the horizon of your gaze over your skin.
Breathing, tactile images enter
Even if on the verge of their disappearance.

This *vanishing* of the image is at the core of what Lee Yanor *captures*, in the dance of bodies and landscapes, the fragile apparition of essences, the flux and the return of what ceaselessly appears and disappears and leaves, in the abstraction of the gaze, the imprint of a breath.

Gracefulness of this gesture of seeing, which does not reveal itself for itself (this would be nothing but the art of *showing off*), but effaces itself at the very core of what it lets happen (what is, then, an art that invites us to let go of *we've seen it all before*).

2. Camera Obscura

Everything is extraordinarily ephemeral, floating, interstitial, living-dying, with no fixity of appearance, but, on the contrary, in a certain blur of the *to-appear*, the groping of the uncertain formation of shapes, like those circles in water that make the surface dance, those fish in an agile and mute choreography that gives volume to its space, or again, that dancer who gives a certain irony to her gesturing and to what she pretends to be showing, even though there's nothing else to show than the water's backwash, the silent murmur of the wind in a flowering meadow, the promise of a caress contained in the space of a hand and the musical blooming of childhood in its promise of youth.

Man Ray talked about *explosante-fixe*. Should we say of the art of looking at Lee Yanor that it is *fluid meditation*, a patient harvest of what the gaze conceals, death to come where the living decomposes, which is its humus to come where the in-between gestures are born. This rhythm of the image, or its breathing, is an invisibility Lee Yanor knows and photographs/films so well. *Camera obscura, chamber of echoes*.

Lee Yanor Come Dance with Me

January-March 2012

Curated by Ktzia Alon

Gallery Directors: Anat Bar Noy, Lior Yahel Ohad

Assistant: Or Tamari

Public Relations: Ruth Sheetrit

Catalogue Design and Production: Daedalos Design

Hebrew Text Editing and English Translation: Einat Adi

Printing: Eli Meir Ltd.

Plates: Shekef Or Ltd.

Special Thanks: Avi, Lenny & Michaela Bourla, Orna Dinari, Sharon Reshef-Armony, Nir Vidan, Varda & Yechiel Gilo, Talia Goshen & Sascha Franklin, Ondine Paz, Guy Dagan, Adi Mishan, Erez Zemack, Shai Zemack

Dimensions are given in centimeters, height x width

The catalogue is paginated in accordance with the Hebrew reading direction, from right to left

On the cover: **As Far as I Can See**, 2011

Pages 78-79, 2-3: **Come Dance with Me**, 2011

© 2012, copyright Zemack Ltd.

Zemack
Contemporary
Art

Zemack Contemporary Art

68, Hey B'lyar St., Tel Aviv 62198

T +972 3 6915060

F +972 3 6914582

info@zcagallery.com

www.zcagallery.com

Lee Yanor Come Dance with Me

